

Chrlič

Boj dobra a zla ve staré Praze

Vojtěch Otčenášek

Vojtěch Otčenášek

Chrlič

Boj dobra a zla ve staré Praze

Edika
Brno
2014

Chrlič

Boj dobra a zla ve staré Praze

Vojtěch Otčenášek

Jazyková korektura: Sabina Konečná

Ilustrace: Vojtěch Otčenášek

Odpovědná redaktorka: Eva Mrázková

Technický redaktor: Jiří Matoušek

Objednávky knih:

www.albatrosmedia.cz

eshop@albatrosmedia.cz

bezplatná linka 800 555 513

ISBN 978-80-266-0491-4

Vydalo nakladatelství Edika v Brně roku 2014 ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4. Číslo publikace 18 450.

© Albatros Media a. s. Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

1. vydání

ALBATROS **MEDIA** a. s.

Obsah

Zrození	5
Dívka	9
Světla	13
Bezhlavý rytíř	17
Nešťastný doktor	21
Alžbětka	25
Služebníci	29
Kostlivec	33
Most	38
Cesta chodbou	43
Skřítkci	47
Ohnivák	51
Sen	56
Boj o katedrálu	60
Mistr kameník	65
Tanečnice	69
Krvavý pes	73
Vodníkovy děti	77
Souboj	81
Jan z Pomuku	85

Podivný sluha	89
Rabi Löw a Golem	94
Krysa	99
Smích	103
Temný pán	108
Kamenné srdce	114

Kapitola 1

Zrození

Jedna z mnohých pražských kamenných soch, představující člena žebravého řádu, vzhlížela a ukazovala svou rukou na perlu staré Prahy. Sluneční paprsky pomalu putovaly po zdech katedrály svatého Víta, dominanty českého království. Slunce svým teplým svitem hladilo tuto stavbu, jako když matka hladí své dítě před usnutím na dobrou noc. Stín této stavby, dokončené stavitelem Petrem Parléřem, se začal prodlužovat. Slunce začalo zapadat a noc pomalu, ale jistě uzavírala dnešní den. V temných stínech začaly mizet všechny její zdobené věže i barevná skleněná okna. Zanedlouho zůstala pouze silueta katedrály a jen svit měsíce mohl slabě ozářit její obrysy.

Tajemný dojem, který toto místo vzbuzovalo, by mohl vnímat každý, kdo by se zde o půlnoci pohyboval. To však činilo jen málo lidí. Báli se temnoty a nikdo netušil, co se zde právě této noci odehraje. Lidé ani za světla nemohli shlédnout všechnu zdobnost katedrály, protože některé části byly tak vysoko, kam oko nemohlo dohlédnout. Člověk mohl jen tušit, co vše se tam skrývá.

Právě tak nemohli lidé ocenit tajemnou krásu chrlíčů na vnějším ochozu stavby. Věděli sice, že tito obludní kamenní tvorové jsou určeni k odvádění dešťové vody, aby nezatékala do stěn, ale nemohli a možná ani nechtěli si tyto výtvary prohlédnout zblízka. Ty prapodivné sochy měly podoby draků a jiných škaredých oblud. Byly vytesány do nejmenších detailů a na první pohled vyvolávaly mrazení. Přes jejich ohavnou podobu měly symbolicky chránit katedrálu jako místo čistoty, kam pekelná moc nedosáhne.

Jak je známo, zlo mělo vždy nadvládu za noci, když odbije dvanáctá hodina. Stalo se však něco neočekávaného – a málokdo by věřil, že v tomto místě, v tento okamžik, se zrodí myslící živá bytost. Kdoví odkud se přihnaly temné mraky. Zářící blesky prudce dopadaly z oblohy na zem. Jeden z nich téměř uhodil do katedrály.

A v tu chvíli se to stalo. Jeden z chrlíčů na ochozu se začal třást a začaly mu svítit oči jasnou září.

V jeho kamenné hrudi byl totiž umístěn drahokam ve tvaru srdce a ten začal tlouci stejně, jako tluče srdce lidské. A i když bylo jen kamenné, bylo schopné cítit lásku i nenávidět. Chrlič otevřel tlamu, jako by se chtěl poprvé nadechnout, a své kamenné nohy s drápy protáhl, aby se zbavil dlouhé ztuhlosti. Rozhlédl se a všiml si svých kamenných druhů.

Prohlížel si je, dotýkal se jich, ale nic s nimi nepohnulo.

„Jak je možné, že se nehýbají?“ pomyslel si Chrlič. „Vždyť vypadají podobně jako já, mohli by to být moji bratři.“ A zadíval se na svoje kamenné pařáty. Neuvědomil si, že mu bylo dáno vědomí a nebylo mu souzeno být jen obludou bez citu. Vyškrábal se na okraj ochozu a podíval se z něj dolů. Viděl jen temné siluety domů a občas světlo, které svítilo v oknech. Když vzhlédl vzhůru, uviděl kulatý objekt bíle zářící do temnoty noci. Měsíc svítil tak jasně, přitom jemně a nezdál se být moc daleko.

Chrliče vábilo vydat se k němu. Ucítit, jak mu cosi škube na zádech, a zjistil, že má křídla! Překvapen z tohoto objevu zkusil křídly několikrát zamávat ve vzduchu a mírně se nadnesl nad kamenný ochoz.

„Co se stane, když se rozběhnu, podaří se mi opravdu vzlétnout?“ uvažoval Chrlič. Rozběhl se po ochozu, a když dosáhl velké rychlosti, nadskočil přes okraj a zamával křídly. Škobrtil sice nohou o zdobnou fiálu na jednom z pilířů, ale podařilo se mu udržet rovnováhu a teď divoce mával bez sebemenší námahy křídly jako pták. Vzněl se výše a začal kroužit kolem celé stavby.

Pak usedl na špičku nejvyšší věže. Pochopil, že zářící měsíc je příliš daleko, a nebyl si jist, zda by se mu podařilo ho dosáhnout. Cítil v těle cosi, co by se dalo nazvat únavou.

„Možná budu jednou silný natolik, že k němu dolétnu, ale prozatím si nejsem jistý. Nebudu tedy pokoušet osud, dokud neznám své možnosti.“

S touto úvahou se pohodlně usadil a kochal se krásou měsíce. Nevěděl, jak dlouho zde seděl a díval se na stříbrný kotouč, ale najednou jako by se mu v hlavě ozvalo varování. Nechápal proč, ale náhle si všiml, že na západě se začíná cosi zářícího objevovat. Bylo to ranní slunce a jeho první paprsky. Chrliče začala bolet hlava. Čím víc se slunce vynořovalo, začaly jeho údy ztrácet cit. V panice seskočil z věže a dopadl prudce na střechu katedrály. Náraz byl tak prudký, že se z jeho těla odštípl malý kamínek. Ten se skutálel po střeše dolů na ulici.

Když se Chrlič vzpamatoval, zjistil, že už je mu lépe. Dopadl totiž do stínu. Ale jak z něj zkusil vystrčit hlavu, měl pocit, že umírá.

„Mohu se tedy ve dne pohybovat ve stínech, ale na ten zářící kruh si musím dát pozor.“

Chrlič

Mým časem svobody je noc, pomyslel si Chrlič. Díval se ze stínu, jak slunce pomalu putuje po obloze, a i když si uvědomoval, že mu může uškodit, obdivoval jeho záři stejně, jako v noci obdivoval svítící měsíc. Náhle pocítil, že si musí odpočinout, nevěděl si předtím, že podobně jako všichni žijící tvorové musí načerpat síly pro další chvíle.

„Až se probudím, mohl bych se podívat na ta světla, kterých jsem si všiml, a prozkoumat, zda se tam neobjeví někdo jako já,“ řekl si Chrlič a nechal se ukolébat do ničím nerušeného spánku.

Poslední, co před usnutím slyšel, bylo vyzvánění zvonu na katedrále za úsvitu, který svolával věřící k ranní bohoslužbě.

Kapitola 2

Dívěnka

Lidé se pomalu šourali ze svých příbytků úzkými uličkami směrem ke katedrále vzdát hold boží milosti. Mezi nimi byla i matka se svým jediným dítětem. Té dívence mohlo být kolem dvanácti let. Byla velmi zvědavá a svět kolem ní ji fascinoval. Matka jí často vyčítala, že se zajímá o věci zbytečné, když by se měla zajímat jen o učení Boha stvořitele, který ji povede po stezkách života.

Ale dívka pozorovala vše kolem sebe dál. Ráda si prohlížela nádhernou katedrálu a snažila se každý den najít něco, čeho si dříve nevšimla. Nyní zpozorovala při pohledu vzhůru, že mezi kamennými chrličí je prázdné místo.

Otočila se k matce: „Podívej, mezi chrličí na střeše jeden chybí, co se mu mohlo stát?“ Matka odpověděla: „Nejspíš byl poničený po včerejší bouřce, tak ho kameník zřejmě odnesl do dílny, aby ho opravil.“

Dívěnka se nahlas zamyslela: „Možná, ale co když se mu již na střeše nelíbilo a rozhodl se poznat svět?“

„Nemluv hlouposti, dítě, je to jen ošklivá socha a není živá, myslíš snad, že by takovou obludu svět přijal? A teď už pospěš, nebo nestihneme začátek kázání!“

S těmi slovy chytla dcerku za ruku a vedla ji do kostela. Dívěnka měla svou matku velice ráda, přesto jí někdy zamrzelo, že ji matka, ale i ostatní lidé nechápou a nezajímají je její úvahy a fantazie. Poslušně následovala matku k hlavnímu vchodu katedrály. Ale než vstoupila dovnitř, naposledy se podívala směrem k nebi, ke střeše Chrámů svatého Víta, a pomyslela si: „Kde bys tak mohl být?“

Chrlič zatím stále spal ve stínu věže a poprvé zažil, co je to snít. Zdálo se mu o velkém zářícím kameni, který směřoval k němu a oslepil ho svou září. Kámen začal pronikat do Chrličovy hrudi a rozlil po jeho těle životodárné teplo.

Když Chrličovy oči začaly znovu zaostřovat, zjistil, že se nalézá v černé jeskyni. Když se zhluboka nadechl, ucítil kolem sebe zvláštní vůni. Nebyla mu nepříjemná, jen na začátku se zdála mírně štiplavá. Jak se chtěl znovu nadechnout a vydat se na průzkum jeskyně, zatmělo se mu před očima a probudil se. Zamžikal očima a rozhlédl se kolem sebe.

Noc již rozestřela svůj háv nad městem. Uvědomil si, co ho možná probudilo – pach kouře z komínů, který začal stoupat k obloze. Všiml si, že se ochladilo, ale jako kamené bytosti mu to nevadilo. V oknech domů stejně jako minulou noc svítila světla.

Rozhodl se, že zkusí některé z nich prozkoumat. Vzlétl do vzduchu a zamířil k jednomu z domů ve městě. Doletěl na kamenný parapet okna. Když nahlédl dovnitř, uviděl na zemi klečící postavu – celou v černém –, jak se uklání a cosi tiše šeptá. Na zdi si Chrlič všiml visícího předmětu, zdálo se, že bytost k němu vzhlíží.

To bude zřejmě jeden z těch tvorů – člověk, který obývá toto město. Chrlič nerozuměl tomu, co vidí, a chtěl vědět, co se děje za jinými okny. Znovu tedy vzlétl do výše a rozhlédl se po městě. Všiml si v jednom okně jasné záře a rozletěl se k němu. Když dosedl na balkon a nahlédl skrz okno do místnosti, uviděl jiný obraz. Viděl tlustého muže sedícího v ozdobném křesle, držícího v jedné ruce cosi oválného kulatého a ve druhé cosi lesklého hnědého. Muž se prudce zahryzl do hnědého předmětu a blaženě si pomlaskával. Poté vzal k ústům druhý a koutkem úst mu pak začala téct po límci červená tekutina. Chrlič nechápal, proč je u nohou muže skloněna jiná bytost, hubenější, s dlouhými sepnutými vlasy. Omývala tlustému muži nohy.

„Vždyť ten člověk má také ruce, proč si nohy neumyje sám?“ přemýšlel Chrlič. Bytost s dlouhými vlasy mu připadala smutná a zajímalo ho, zda podobné bytosti jako tato jsou i jinde. Odvrátil se tedy od okna, odrazil se od balkonu a rozletěl se po velkém městě. Všiml si dvou světel těsně vedle sebe. Jedno zářilo jasně a druhé jen velmi matně. Zamířil k nim. Nebyl zde pod oknem žádný okraj, kam by mohl dosednout, tak mu nezbylo než se držet na místě a mávat křídly.

Spatřil v okně podobnou bytost s delšími vlasy jako předtím, jenže tato seděla na židli a krájela ostrým předmětem kulaté červené předměty. Vedle ní byl košík plný těchto červených objektů. Osoba byla tak zabráná do práce, že si nevšimla pohybu za okny způsobeného máváním Chrličových křídel.

Když Chrlič vzlétl a podíval se do druhého okna, spatřil při slabém světélku malou drobnou bytost s dlouhými vlasy ležící v posteli, přikrytou a hrající si s titěrným předmětem v ruce. Chrliči připadal jako kamínek, když na něj zaostřil svůj bystrý zrak. Bytost samotná byla podobná těm, které již viděl. Tato mu však připadala mnohem menší. Předmět, který držela v ruce, se mu zdál nějakým způsobem blízký – aniž tušil proč.

Ta osůbka byla ona dívka, která si jako jediná všimla, že jeden z chrličů na katedrále chybí. Cestou domů ze mše našla kamínek. Byl zvláštní a vypadal, jako by se od něčeho odlomil. Nikdy dříve takový nenašla a ihned si vymýšlela, odkud se vzal a jaká kouzla by s ním mohla udělat.

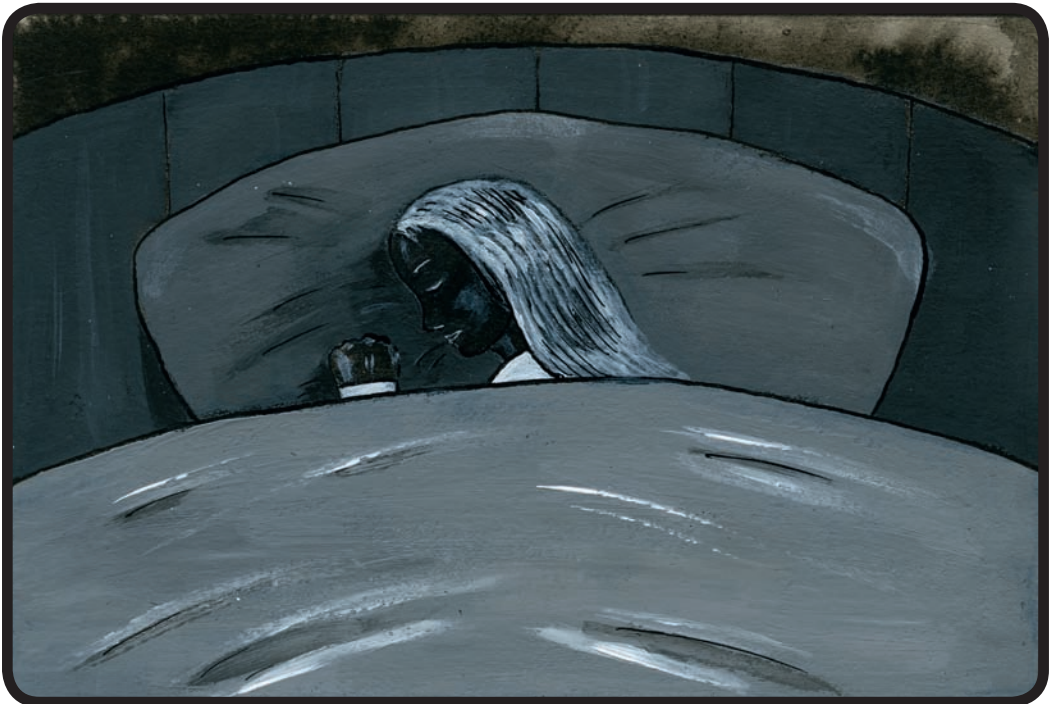
Chrlič se mírně přiblížil k oknu, aby na dítě lépe viděl, ale náhodou zavadil křídlem o zeď a dívka překvapeně vzhlédla od hry s kamínkem. Uviděla za okny obludnou tvář s ostrými rysy a zářícíma dračíma očima. Polekala se a prudce vykřikla. Překvapený Chrlič se stáhl z okna a své kamenné drápy zaťal do zdi, až se v ní objevily praskliny.

Uslyšel otevření dveří a dospělý hlas z místnosti, který se ptal: „Co se děje, dítě moje? Proč tolik křičíš?“

„Něco se na mě dívalo z okna,“ vyhrkla vystrašená dívka. „Svítily tomu oči a ta tvář vypadala jako...“

„Něco se ti, dítě, zdálo,“ přerušil ji dospělý hlas. „Běž zase spát a příště si tolik během dne nevymýšlej, nebo se ti bude zase něco podobného zdát.“

Žena se naklonila k dívence, pohladila ji po tváři a upravila jí pokrývku. I když byla jako matka přísná a nikdy se nepouštěla do světa fantazie, svou dcerku nade vše milovala. Jakmile se za matkou zavřely dveře, dítě se uvelebilo na polštáři a vzalo do dlaně svůj kamínek. ‚Přece se mi to nezdálo, vím, co jsem viděla,‘ pomyslela si. ‚Třeba se příští noc vrátí a spatřím ho znovu.‘ Mísil se v ní strach i zvědavost, jak už tomu u dětí bývá. S těmi pocity dívka zanedlouho usnula, svírajíc v ruce svůj talisman.

Kapitola 3

Světla

Chrlič se po vyslechnutí rozhovoru začal plazit směrem dolů po zdi, drápy zatínal do kamenné stěny. Když se dostal na zem, proplazil se mezi několika sudy opřenými poblíž a zaručujícími mu úkryt v případě náhodného setkání s nějakou živou bytostí.

Nechápal, proč se ho dívka tolik polekala, nechtěl jí přece ublížit. S touto myšlenkou se pohyboval po svých kamenných nohách ulic, nevěda ani, kam ho nesou. Náhle se před ním objevilo několik pohybujících se světel a s nimi i hlasitý pokřik. Chrlič nechtěl riskovat nový střet a nevěšil si na ulici příhodného místa pro úkryt, a proto roztáhl křídla, vznesl se a dosedl na nejbližší střechu. Odtud pozoroval blížící se světla a zjistil, že je to několik postav, držících v rukou ohně a kráčejících nepravidelnou chůzí. Lidé drželi předměty plné jakési tekutiny, která při jejich pohybech dopadala sprškou na zem.

Postavy byly od hlavy k patě lesklé a skoro jim nebylo vidět do obličeje. U pasu každé z nich visel špičatý předmět, jehož účel Chrlič nechtěl poznat. Postavy se kolébaly ze strany na stranu a jejich pokřik Chrličovi připadal jako směs radosti i zlosti. Lesklé postavy se zastavily pod domem, na jehož střeše je Chrlič pozoroval.

Začaly pokřikovat ještě více než dříve, pleskaly se vzájemně po ramenou a narážely předměty s tekutinou jedním o druhý, až to hlasitě zaznívalo. Chrličovi se z neznámého důvodu postavy nelíbily, jejich chování mu připadalo místy až odpudivé, ale jeho zvědavost jej přesto nutila setrvat a sledovat, co bude dál.

Náhle si všiml, že se pod ním ze tmy vynořuje nová postava, kráčející naproti těm lesklým. Člověk se jim zřejmě chtěl vyhnout a rozjařený hlouček obejít, jenže najednou jej ostatní postavy obklíčily a odmítly ho pustit dále. Začaly do osamocенého člověka strkat ze všech stran a pokřikovat na něj. Chrličovi začalo být té postavy líto. Nejspíš si začal uvědomovat, že jedinec nemá proti takové přesile šanci – a cítil s ním.

Nechápal také, proč se k němu ostatní tak chovají, nic přeci neudělal. Tu náhle jedna z lesklých postav vytáhla ostrý předmět, který jí visel u pasu, a udeřila jím osamocенého do hlavy.

Ten se skácel k zemi a ostatní do něj začali kopat. Jedna bytost pozvedla ostrý předmět nad hlavu, chystajíc se k úderu. Chrlič se chvěl napětím, co bude následovat. Začal prsty do cihlových tašek na střeše tak, až několik z nich prasklo a s rámusem dopadly na ulici.

Postava držící předmět se poplašeně rozhlédla kolem sebe i vzhůru, ale Chrliče si nevšimla.

„Někdo tu je!“ vykřikl ten člověk. „Nesmí nás nachytat velitel stráže, nebo nás dá zmrskat jako opilé pobudy!“

Člověk zasunul lesklý předmět zpět do opasku a ještě vzkřikl: „Rychle zpátky na stanoviště a toho cizáka tu nechte! Bud' se o něj postará jiná hlídka, nebo ho nějaký přízrak za nás zadává.“

A s chechtáním a klátivou chůzí se vydal dál ulicí a ostatní postavy jej za slyšitelného reptání následovaly.

Chrlič svýma zářícíma očima, kterým nic neuniklo, vše sledoval a spočinul nyní zrakem na ležící postavě na ulici. „Co je to s ní?“ pomyslel si. Sněs se dolů na ulici.

Oheň, který předtím jedna z postav upustila, osvětloval místo, kde člověk ležel. Byl obrácen tváří na stranu, druhá spočívala na špinavém chodníku. Člověk těžce oddechoval. Chrlič, sám nemaje potřebu dýchat, byl zvědav, proč bytost toto potřebuje, a aby lépe viděl člověku do obličeje, naklonil se k němu blíže.

Bytost byla mladá, to Chrlič poznal. Po jejím čele stékala jakási tekutina červené barvy. Ne jako ta, kterou předtím popíjely kovové postavy. Náhle se člověk prudce nadechl a otevřel oči. První, co uviděl, byla Chrličova děsivá tvář. S úlekem se člověk zvedl na ruce a začal se plazit pryč. Nespustil přitom vyděšené oči z monstra před ním.

Chrlič se chtěl k němu přiblížit a zjistit, zda toho člověka něco nebolí. Sám přece již zažil bolest, tu, kterou mu způsobilo slunce. Pak se stalo něco, co Chrlič doposud nezažil a dosud nezkusil. Něco mu říkalo, ať otevře svá kamenná ústa a zavrčí pár zvuků.

Zastřeným, ale přesto stále lidským hlasem tedy procedil: „Nepotřebuješ pomoci?“

Člověku se rozšířily oči strachem a vyděšeně vyjekl: „Odstup ode mne, netvore, a vrať se k svému pánovi! Jsem dobrý člověk, nikomu jsem neublížil a můj Bůh mě ochrání!“

Poté se rychle postavil na nohy, a než mohl Chrlič znovu cokoliv říci, rozběhl se sípající člověk pryč ulicí – do temnoty.

Chrlič člověka pozoroval, dokud mu nezmizel z očí. Hlavou se mu míhala spousta otázek. „Proč se mne ten člověk tak bál podobně jako předtím ta malá dlouhomasá bytost? Vždyť já mluvím, mluvím stejně jako on a rozuměl jsem jeho řeči. A k jakému

pánovi se to mám vrátit? Vždyť žádného neznám. Měl bych asi zkusit najít jiného člověka – a zjistit, kdo je můj pán. Třeba se dozvím, proč tu vlastně jsem, když si sám nic nepamatuji.'

Ze zamyšlení Chrliče náhle vytrhla zvětšující se zář. Slunce! Začalo pomalu svítat a pro Chrliče to bylo neklamné znamení, že se musí schovat do stínu. Nikde neviděl koutek, do kterého by se vešel, a proto se vznesl do výše a porozhlédl se. Všiml si kousek od sebe malé stavby, podobné místu, kde se zrodil. Byl to menší kostelík s prostornou zvonící na vršku. Chrlič k ní doletěl a jako pták se zde uhnízdil, aby zde přečkal den, dokud opět nenadejde čas jeho probuzení. Zavřel svá kamenná víčka a usnul.

Kapitola 4

Bezhlavý rytíř

Opět se Chrliči zdál onen sen jako předešlé noci, avšak teď nic neviděl. Mohl jen naslouchat. Několik nepříjemných pisklavých hlasů současně zakřičelo: „Udělá přesně to, co chcete, pane náš, nebo se rozpadne v prach pod vaší velikostí!“

Jiný hlas, panovačný, na to odvětil: „Musí vykonat, co potřebuji! Jinak se mi lidé nepokloní a já budu stále na tomto místě.“

Vřeštivý hlas na to odpověděl: „Dohlédneme na to, pane, při první příležitosti mu dáme pocítit rozkoš z ničení a zkázy, jistě se mu to zalíbí!“

Pak hlas tiše dodal: „A určitě vám přinese i nějaký dárek pro potěšení.“

Ve tmě, kterou jako jedinou Chrlič vnímal, se náhle rozžehlo několik zářivých očí a dívaly se přímo na něj. Kroužily před ním v kruhu, pořád se zrychlujícím. Ze tmy se pak rozzářila i ústa, plná děsivých bílých zubů.

Chrlič se s trhnutím probudil – a málem se zřítíl ze zvoničky. Když našel rovnováhu, podíval se na nebe. Slunce již skoro zapadlo a noc se opět hlásila ke slovu. Chrlič rozráhl ztuhlá křídla a několikrát jimi zamával. Sledoval, jak se v oknech domů opět rozsvěcují světla, a uvažoval, zda ještě jednou nezkusí navštívit onu malou dlouhovlasou bytost z předcházející noci. Vzpomněl si na onen předmět, který dívka třímala v ruce. ‚Vypadal jako kamínek a já jsem přece z kamene také,‘ pomyslel si. ‚Mělo to alespoň podobnou barvu jako mé vlastní tělo.‘ Rozhodl se, že to zkusí ještě jednou a pokusí s bytůstkou i promluvit.

Už se chtěl rozletět, když tu náhle spatřil něco, co přitáhlo jeho pozornost. V uličce pod sebou spatřil cosi zářícího, bílého, co se rychle pohybovalo. Chrlič vzlétl a sledoval bílé světlo pod sebou. Stále nemohl zjistit, co to je, i když napínal svůj zrak, jak nejvíc mohl. Střemhlav proto slétl a dosedl na opuštěnou ulici. Krom pár malých pištících chlupatých bytostí s ocásky, které se v panice rozutekly, neviděl nic a nikoho. Ulice byla, jak se ukázalo, slepá, a proto se Chrlič otočil, že se podívá dál. Náhle, když mířil ven z uličky, ho oslepila prudká záře, zničehonic se zjevila před ním.

Poprvé za svůj život se Chrlič polekal – ucítil, jak jeho kamenné srdce prudce zabušilo. Světlo bylo velmi ostré a přízračné. Pak se Chrliči pomalu navracel zrak, světlo začalo blednout a formovat se do jakéhosi útvaru. S překvapením Chrlič sledoval, jak se před ním zjevuje postava zvířete s osobou na hřbetě.

Zvíře mělo zářící oči a z tlamy i nozder mu šlehaly plameny. Lidská postava na hřbetě zvířete vypadala jako člověk, byla oděna v kovový šat. Ale jednoho rozdílu si Chrlič všiml. Tato postava neměla hlavu.

„Proč mě pronásleduješ?“ ozval se náhle hlas. „Chceš snad osvobodit ducha rytíře na koni?“

Chrlič se zeptal: „Co je to duch?“

„Já jsem duch. Přízrak, nehmotný a průsvitný a nucený projíždět ulicemi staré Prahy, dokud se nenajde člověk, který mne vysvobodí.“

„Jak je možné tě osvobodit?“ zeptal se Chrlič.

„Jen člověk, který se nebojí vzít mého děsivého koně za uzdu a proklát mou hrud' mečem, mě může vysvobodit. Ty to jistě nebudeš,“ trpce dodal duch. „Nejsi člověk a jistě ani neumíš zacházet s mečem.“

Chrlič se zamyslel a pak se zeptal: „Kde máš hlavu?“ Rytíř se sehnul, sáhl k sedlu a vytáhl z pytle, který mu visel u boku, useknutou hlavu. V tu chvíli se rytířův kůň vzepjal a z nozder mu vyšlehl obrovský plamen. Rytíř pozvedl ruku s useknutou hlavou do výše.

„Jsme si dost podobní,“ pravil duch rytíře. „Jsi také nadpřirozená bytost. Je jen otázka, jakou cestu si zvolíš a jakého osudu se ti dostane. Já si svůj osud zvolil, byl jsem sťat za své hříchy a musím bloudit a jen doufat, že jednou mé prokletí skončí. Sbohem a hodně štěstí!“

S těmito slovy uchopil rytíř uzdu, pobídl koně bodnutím do slabin a prudce zamířil ven z uličky. Hlavu opět uložil do pytle a za chvíli jen slabá záře ukazovala směr, kudy se bezhlavý rytíř vydal.

Kapitola 5

Nešťastný doktor

Kamenný Chrlič sledoval vzdalující se postavu rytíře na přízračném koni a bylo mu tohoto nebožáka líto. Na jednu stranu bylo zřejmé, že za svého života nebyl příkladným člověkem a jeho minulost byla, zdá se, velmi temná. Přesto Chrlič cítil lítost, že je rytíř takto trestán po dlouhý čas a dosud marně čeká na svého osvoboditele.

Chrlič zauvažoval sám o sobě. Pokud je také nadpřirozenou bytostí, není sám podobně prokletý? Mohou se ho tedy lidé podobně bát? Nevěděl, ale domníval se, že zatím neudělal nic, co by někomu ublížilo. Jeho kamenné srdce mu to napovídalo a rozhodl se, že se pokusí s některou z lidských bytostí sblížit a sprátelit.

Cítil sám a mrzelo ho, že dar řeči, který nedávno objevil, nemohl použít k hovoru s živým člověkem. Vzpomněl si na onu malou bytost a toužil se s ní znovu potkat. Snad ji tentokrát tolik nevyděsí. S touto myšlenkou roztáhl křídla a vznesl se do vzduchu hledat onu dívku. Pamatoval si přibližně směr, kudy musí letět, a zamířil tam.

Nemohl vědět, že ho po celou dobu sleduje několik zářících zlých očí. Sledovaly ho už od jeho zrození a pozorovaly každý jeho krok. Nyní se skrývaly v temném otvoru kanálu. Z úst skrytých pod jedněma očima vyšlo zašeptání: „Zatím se chová tak, jak jsme očekávali, že?“

A druhá ústa odpověděla: „Přesně tak, myslí si, že má naději poznat blíže někoho z těch slabých lidských tvorů.“

„Ale my známe lidi! Nikdy nepřijmou takovou obludu mezi sebe. Chrlič pozná, jak umí být lidský svět krutý!“

Pak se obě bytosti zle zasmály a stáhly se do temnot kanálu.

Nic netušící Chrlič zatím letěl k domu, v němž dívka bydlela. Náhle pocítil prudký závan vzduchu, větrný vír, který ho odnášel jako pírkó. Byl to proud času, který Chrliče zachvátil. Nyní se dostal do doby již minulé. Z blízkého domu se ozvaly lidské hlasy.

Proud vzduchu donesl Chrliče k oknu onoho domu a ten opatrně nahlédl oknem.

Uvnitř uviděl podivnou místnost, plnou lesklých průsvitných předmětů, z nichž syčela pára, nebo v nich cosi bublalo. Viděl spoustu dalších podivných věcí, ale jeho zájem upoutaly dvě postavy v místnosti.

Jedna v dlouhém šedém hávu oděná, s vyděšeným výrazem v tváři a pažemi zdviženými jakoby v obranném gestu. Ustupovala před druhou postavou, která stála k Chrlíci zády. Tato postava byla vyšší než první a dominantně se nad ní tyčila.

Chrlíč si povšiml dvou podivných výrůstků, které velké bytosti trčely z hlavy, a i když bylo okno zavřené, skrze mezery v okně se linul podivný pach. Chrlíč si vzpomněl, že podobnou vůni ucítil ve svém prvním snu. Zápach mu již nevadil, a dokonce ho i vábil dovnitř, ale přesto před onou postavou cítil bázeň. Ta postava náhle vztyčila paže do výše a zvolala nahlas, až to v místnosti zaburácelo: „Nyní jsi tělem i duší, Fauste, můj!“

Rychlostí blesku přiskočila k druhému člověku, pevně ho sevřela a odrazila se od podlahy. Pak proletěla stropem.

Poslední, co Chrlíč zaslechl, byl zoufalý vzdálený výkřik a pak dlouhé ticho. Chvilí ještě seděl na okně, ale pak je otevřel. Skočil do místnosti a rozhlédl se kolem sebe. Hořel tu oheň a zápach síry se linul všude kolem. Na stole ležel podivný předmět a vedle něj jiný, ale menší a černý. Chrlíč přistoupil blíž a zjistil, že větší předmět je otevřený a že

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.